

Néhány héttel ezelőtt a Szabad Ifjúság vitát indított a fiatal írók politikai neveléséről — Haas Károly elvtárs cikke, majd Bozsik Valéria elvtársnő hozzászólása alapján. Azóta tömegével érkeztek levelek szerkesztőségünkbe, ifjúnunkások, parasztfiatalok, diákok, néphadseregünk tagjai kapcsolódtak be a vitába, ami azt igazolja, hogy ifjúságunk minden rétegét érdekli irodalmunk fejlődése és annak egyik fontos kérdése, a fiatal írók politikai nevelése.

A vita két kérdés: a burzsoá ideológia befolyása fiatal íróinkra és a marxista-leninista képzés körül forgott. Az első kérdésre, amit Bozsik elvtársnő cikkében helytelenül vetett fel: „*Lehet-e terhes a burzsoá ideológiától az a fiatal író, aki a felszabadulásakor 15—16 éves volt?*” — a válasz minden hozzászóló részéről egyöntetű: igen! Serény Péter, a Kossuth Lajos közgazdasági gimnázium tanulója például azt írja: „*Nem értek egyet Bozsik elvtársnővel. En csak 16 éves vagyok, de érzem, hogy bennem is megtalálhatók a burzsoá csökevények, hisz nem olyan emberek között élek, akik 1945-ben egy fertőtlenítésen mentek át, ami megtisztította őket a 25 éves Horthy-rendszer szennyétől.*” Rátkai János honvéd azt válaszolja erre a kérdésre: „*A nevelés nem 16 éves korban kezdődik és sem a nevelők, sem pedig a környezet nem mentes a burzsoá ideológiától.*”

De maguk fiatal íróink is

A fiatal írók politikai neveléséről

elismerik, hogy küzdenek a bennük lévő burzsoá csökevények ellen. Papp István egyetemi hallgató hozzászólásában idézi Eörsi István, egyik fiatal költőnk versét, amelyben azt írja: „*Még annyi puhaság van bennem, még erjed bennem is a mult, mint romló lőre, forr szivemben, bizony, belém is savanyul már egy-két cseppje.*”

Sztálin elvtárs erről a kérdéssel azt mondja: „*A mi korunkban csak két ideológia lehetséges: polgári és szocialista... A polgári ideológia sokkal régibb, sokkal jobban el van terjedve és sokkal mélyebben vert gyökeret az életben, mint a második és az ember úton, útfélen maga körül és idegen környezetben polgári nézetekbe ütközik.*” Hogy világosabban lássunk, vegyünk néhány példát az életből. A tizennyolc éves kislány összevész udvarlójával, mert elhúzódt az értekezlet és késett a találkáról. Vagy az ifjúnunkás megígéri, hogy ott lesz a politikai körön, de közben moziba hívja barátja és ő inkább odamegy. Vannak ilyen esetek az életben? Bizony vannak és mik ezek, ha nem burzsoá csökevények? Ha Bozsik elvtársnő álláspontját elfogadjuk, ez azt jelentené, hogy ezek ellen megszüntettük a harcot. Egyetértünk Éber Miklóssal, az Április 4 Gépgyár ifjúnunkásával, aki azt írja: „*A fiatal íróknak éppen az a*

feladata, hogy felismerje a bennünk lévő burzsoá csökevényeket és írásaival keresztül harcoljon ellenük.”

Ezért vetődik fel élesen a másik vitatott kérdés: a fiatal írók marxista-leninista képzése. Bozsik elvtársnő hozzászólásából az tűnik ki, hogy ezen a téren minden rendben van. „*A DISZ-szervezet megalkult, amelynek ez a feladata. A fiatal írókat beosztottak tanulásra tehát a szervezett oktatás biztosítva van*” — írja. Véleményünk szerint az oktatás lebecsülését jelenti, ha ezzel a marxista-leninista képzést elintéztnek tekintjük. Az oktatásba való beosztás csak az első lépés. Vajjon eljárnak-e a fiatal írók az oktatásra? Lelkiismeretesen készülnek-e a konferenciákra? Átültezik-e a tanultakat a gyakorlatba? Mi nem vagyunk arról meggyőződve, hogy az Írószövetség DISZ-szervezete hiba nélkül megoldotta ezt a feladatot. Bozsik elvtársnő hozzászólásából az tűnik ki, hogy a politikai képzéssel szemben előtérbe helyezi a szakmai tanulást. Pedig az írókongresszus határozata azt mondja: „*A marxizmus-leninizmus elméletének sokkal tágabb, igényesebb ismerete és alkalmazása nélkül a magyar írók fejlődése elképzelhetetlen.*” Révai elvtárs pedig azt mondja: „*A marxizmus és leninizmus is élettapasztalat... A haladó, forradalmi*

világnézet, rendkívüli segítséget tud nyújtani az íróknak, mint típusalkotónak, mint emberábrázolóknak, saját élettapasztalatainak általánosításánál.”

Szólni kell még az alkotóköri munkáról. Bozsik elvtársnő kissé túlbecsüli ennek jelentőségét. Azt írja, hogy egyes lapok és kiadók azért közölnek olyan írásokat, amelyekből hiányzik a szervezőpártosság, mert nem minden fiatal író jár el az alkotókörre. Ezek szerint az alkotókörök munkája hibátlan, tagjai tévedhetetlenek; aki pedig nem vesz részt ebben a munkában, az képtelen szenvedélyesen pártos, jó műveket írni. Ez olyan nagyfokú önteltségre vall, ami veszélyes. Szerencsére nem minden fiatal író látja ezt így. Bizonyíték erre Gurszky Istvánnak, a Fiatal Írók Munkaközössége tagjának levele, amelyben rámutat Bozsik Valériának ezekre a helytelen nézeteire és kijelenti: „*A Fiatal Írók Munkaközössége nem azonosítja magát Bozsik elvtársnő megállapításaival.*”

Befejezésül megállapíthatjuk, hogy a fiatal írók politikai nevelésével kapcsolatos vita eredményes és tanulságos volt. Felvetett néhány olyan kérdést, amellyel kapcsolatban egyesekben téves nézetek éltek. Ezeknek a kérdéseknek tisztázása feltétlenül hasznos, nemcsak fiatal írók, hanem minden fiatal számára. **Gerencsér Jenő**